

Zastup zaso do wójska a nam so wróca prjedawše zbožowne časy!“

„Časy so njewróceja a my tež nic. Dyrbju prajic ze swjatym Pawołom: „Hdyž běch džěco, rěcach jako džěci, rozumjach jako džěco, myslach jako džěco. Hdyž pak buch muž, wotpoložich, štož bě džěcowske“. Zhladuju na wšo hinak hač tehdom, hdyž běch hišće wyšk.“

Hrabinka zrozumi słowam derje, widžeše, zo je wša próca, Eduarda zdobric, podarmo. Tuž so do pomni, kaž praji, zo ma hišće přecelnicu džensa wopytać a wotjědže spěšnje z nanom. Hdyž běštaj lědma z hrodu, sčahowaše hrabinka posměšnje hubu prajicy: „Tajkile wosoł, tónle Eduard. Tón drje je sebi myslil, zo budu ja w kućiku sedžo plakać pře njeho a suchi khlěb jěsc. Ja tebje njetrjebam, wšak sym zastarana a zawěsće sebi lěpšeho popadnu hač ty sy. Je hač wyše wušow zalubowany do tuteje kowarjec holčki kaž tajki někajki šuleř, kiž běha žarliwje za swojej přenjeje lubku. To je hlupak wšech hlupakow!“

XIII.

Baron drje wědžeše, zo je z hrabinku na wšě časy hotowy a tola bywaše z kóždym dnjom njeměrniji. Njemóžeše tu njewěstosc, kak je Hańža k njemu zmyslena, wjacy znjesć. Žadaše za jasnym rozsudom. Wza klobuk a kij a džěše z hrodu, doma njeměješe žaneho měra. Lědma přińdže k młynkec zahrodže, tu zetyka Hańžu, přikhadžacu z mlyna. Postrowi ju jara zdwórliwje a rjekny: „To je zbožo! Chcych was wopytać.“

„To so runje hodži. Běch pola njedźelniče Hanki na wopyće. Zwjeseli so kóždy króc, hdyž k njej přińdu.“